

Arrest

nr. 237 100 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 3 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal wijst er in zijn beslissing op dat het feit dat verzoeker het grondgebied van het Rijk onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd, en hij zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van diens verzoek.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld, na, zo luidt het, een grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier en verzoekers verklaringen, dat verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming geheel ongeloofwaardig blijkt. Verzoekers gedrag na het verlaten van zijn land van herkomst Algerije getuigt, aldus de commissaris-generaal, geenszins van een nood aan internationale bescherming. Daarnaast, zo vervolgt de beslissing, zijn de asielmotieven die verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming inroept compleet ongeloofwaardig. Zo acht de commissaris-generaal het geenszins geloofwaardig dat verzoeker homoseksueel is. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde vaststellingen te wijzigen, daar deze geen uitspraak doen over verzoekers nood aan internationale bescherming, maar handelen over zijn leven in de gevangenis in België en zijn actuele medische toestand. Het Commissariaat-generaal concludeert dat verzoeker geen concrete en geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.1. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, en het op algemene wijze tegenspreken, bekritisieren en vergoelijken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens gevolgtrekkingen niet in een ander daglicht weet te plaatsen.

2.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede grond vastgesteld dat het door verzoeker gestelde gedrag geenszins overeenstemt met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming:

“Uw gedrag na het verlaten van uw land van herkomst, Algerije, getuigt geenszins van een nood aan internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat u Algerije reeds in 2008 heeft verlaten. Sindsdien heeft u in verschillende Europese landen verbleven. Uit uw verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt dat uw vingerafdrukken zowel in Roemenië (dd. 01/07/2012), Oostenrijk (dd. 06/10/2013), als Duitsland (dd. 02/03/2015) in het Eurodacstelsel werden geregistreerd en dat u in deze landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U heeft in geen van deze landen de beslissing van de bevoegde asielinstanties afgewacht. Integendeel, u geeft aan dat u het verzoek om internationale bescherming enkel indiende omdat u daartoe verplicht werd (zie Verklaring, vraag 22 - zie CGVS, p. 3-6). U heeft de mogelijkheden op internationale bescherming met andere woorden meerdere malen naast u neergelegd, wat geenszins wijst op een nood aan internationale bescherming. Evenmin getuigt uw gedrag in België van een nood aan internationale bescherming. U verblijft naar eigen zeggen sinds 2012 in België en ondernam in al die jaren geen stappen om internationale bescherming te verkrijgen. Dat u er niet van op de hoogte was dat u in België internationale bescherming kon aanvragen, is geenszins geloofwaardig (zie CGVS, p. 4). Niet in het minst omdat u voordien al in andere Europese landen een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Bovendien was u wel op de hoogte van de andere mogelijkheden om uw verblijf te regulariseren, met name via een huwelijk of via de regularisatieprocedure (zie CGVS, p. 4). Omstreeks 2013 deed u beroep op de regularisatieprocedure (zie Verklaring, vraag 25 - zie CGVS, p. 4). Er kan dan ook worden aangenomen dat u op de hoogte was van de mogelijkheid tot asiel, maar dat u er doelbewust geen beroep op heeft gedaan. Verder kwam u doorheen de jaren meermaals in contact met de Belgische autoriteiten, werd u meermaals veroordeeld, zat u verschillende gevangenisstraffen uit, en kreeg u meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Indien u in Algerije werkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u al veel eerder om internationale bescherming had verzocht, teneinde op een reguliere wijze op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven en beschermd te zijn tegen refoulement. U daarentegen, wachtte tot 9 september 2019, twee dagen voor de geplande repatriëring op 11 september 2019 om uw verzoek aan internationale bescherming kenbaar te maken.”

Dergelijk gedrag ontnemt elke geloofwaardigheid aan uw voorgehouden nood aan internationale bescherming. Voorts stelt het CGVS vast dat u zich doorheen de jaren heeft bediend van diverse aliassen. Zo deed u zich in België onder meer voor als Mohamed HOUSSAM, Syrisch burger (°05/08/1994 - Damascus), stond u bekend onder een Marokkaanse alias, en paste u meermaals uw personalia aan, o.a. uw geboortedatum en -plaats (zie CGVS, p. 3 - zie administratief dossier). In Griekenland deed u zich voor als Palestijn (zie CGVS, p. 3), terwijl u zich in Oostenrijk uitgaf als Maarouf Jamal of Maarouf Mohammed (zie Verklaring, vraag 3 - zie CGVS, p. 2). Los daarvan gaf u in de loop der jaren verschillende versies van uw achtereenvolgende plaatsen van verblijf. Zo stelde u onder meer dat u lange tijd bij uw zus heeft verbleven, respectievelijk in Marokko en Frankrijk (zie CGVS, 6 - zie administratief dossier, rapport DID dd. 21/03/2019). Het zijn stuk voor stuk indicaties dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke situatie of levensloop, en dat u de Belgische en Europese autoriteiten meermaals heeft trachten te misleiden. Dergelijk gedrag is geenszins te vereenzelvigen met een nood aan internationale bescherming. Bovendien hebben de Belgische autoriteiten u in het kader van diverse procedures meermaals de kans gegeven om uw situatie uit te leggen en uw vrees ten opzichte van Algerije toe te lichten. U heeft daarbij nooit verwezen naar uw huidige asielmotieven. Integendeel, u liet achtereenvolgens optekenen dat u niet naar Algerije wil terugkeren omdat u er geen familie heeft (zie administratief dossier, 'Rapport administratif: Séjour illégal' dd. 29/09/2018, vraag 7), u geen enkele vrees heeft bij terugkeer naar Algerije (zie administratief dossier, 'Rapport administratif: Séjour illégal' dd. 14/01/2019, vraag 7), en er geen redenen zijn waarom u niet naar Algerije zou kunnen terugkeren (zie administratief dossier, 'Rapport administratif: Séjour illégal' dd. 21/03/2019, vraag 7). U stelt ook dat u in België bent om te werken en dat u ondertussen gewoon bent aan het leven in België. U wil uw kind terugvinden en verklaart dat u uw verblijf in België wil regulariseren (zie administratief dossier, Rapport DID dd. 21/03/2019). U gaf zelfs uitdrukkelijk te kennen dat u geen beroep wenste te doen op uw recht om internationale bescherming (asiel of subsidiaire bescherming) aan te vragen (zie administratief dossier, Rapport complet mené avec l'étranger en vue de l'évaluation du respect des articles 3 et 8 de la CEDH dans le cadre de l'éloignement et du questionnaire général "droit d'être entendu", vraag 9). Er kan dus worden besloten dat er in hoofde van u geen sprake is van een nood aan internationale bescherming." (eigen onderlijning)

Verzoeker, die meer en beter vertrouwd blijkt met de Belgische justitie dan met de Belgische asielinstanties tot wie hij zich na zijn aankomst in België in 2012 pas recent op 9 september 2019 voor het eerst heeft gewend om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, nota bene twee dagen voor zijn geplande repatriëring, brengt geen concrete en dienstige argumenten bij die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen.

Waar verzoeker thans zijn eerdere uitleg aan de commissaris-generaal herhaalt en benadrukt dat hij voorheen geen internationale bescherming heeft gevraagd omdat hij heel veel angst had en nog steeds heeft om zijn homoseksualiteit officieel kenbaar te maken en gezien het feit dat hij door zijn geaardheid in het verleden problemen heeft ondervonden, wijst de Raad erop dat deze argumentatie, met name dat het voor hem moeilijk is om hierover te spreken, door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht niet overtuigend wordt bevonden. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk omwille van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid voor (verdere) problemen en zijn leven in zijn land van herkomst Algerije vreest, kan en mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij hiervoor bij zijn aankomst in België spoedig bescherming zou hebben gezocht, door een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zo zijn verklaarde problemen en vrees aan te kaarten. Verzoeker is hier, getuige hiervan zijn zeer laattijdig verzoek hier om internationale bescherming en de vaststelling dat hij bij zijn verschillende eerdere contacten met de Belgische autoriteiten in het kader van verschillende andere procedures met geen woord over zijn voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst omwille van/en zijn geaardheid heeft gerept, manifest in gebreke gebleven.

Verzoekers betoog biedt daarenboven hoe dan ook geenszins een verklaring of rechtvaardiging voor de vaststellingen dat: (i) hij noch in Roemenië, noch in Oostenrijk en evenmin in Duitsland de beslissing in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft afgewacht, (ii) hij zich doorheen de jaren van diverse aliassen heeft bediend, o.a. ten aanzien van de Belgische, maar ook tegenover de Griekse en Oostenrijkse autoriteiten, in de loop der jaren meermaals zijn personalia aanpaste, zoals zijn geboortedatum- en plaats, en verschillende versies gaf van zijn achtereenvolgende plaatsen van verblijf, wat erop wijst dat hij geen zicht wens te bieden op zijn werkelijke situatie of levensloop en hij de Belgische en Europese autoriteiten meermaals heeft trachten te misleiden middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, en (iii) hij tijdens zijn verschillende eerdere contacten met de Belgische autoriteiten in het kader van diverse andere procedures verschillende en andersluidende verklaringen aflegde die bovendien manifest in strijd zijn met zijn huidige asielverklaringen, door o.a. aan te geven en te laten optekenen dat hij niet naar Algerije wil terugkeren omdat hij er geen familie heeft, hij geen

enkele vrees heeft bij terugkeer naar Algerije, er geen redenen zijn waarom hij niet naar Algerije zou kunnen terugkeren, hij in België is om te werken en hier ondertussen gewoon is aan het leven, hij zijn kind wil terugvinden en zijn verblijf in België wil regulariseren, en -hetgeen ten zeerste de wenkbrauwen doet fronsen- hij geen beroep wenste te doen om zijn recht om internationale bescherming aan te vragen. Dergelijke verklaringen, uitlatingen en gedragingen zijn, zoals ook pertinent in de bestreden beslissing wordt gesteld, geenszins te vereenzelvigen met een nood aan internationale bescherming. Het ondergraaft niet alleen verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid, doch doet tevens en op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, vrees en nood aan internationale bescherming.

2.3. De Raad treedt voorts de commissaris-generaal bij dat aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en zijn relaas geen geloof kan worden gehecht.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede grond het volgende overwogen:

“Daarnaast zijn de asielmotieven die u inroept in het kader van uw verzoek om internationale bescherming compleet ongeloofwaardig. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt in de eerste plaats ondergraven door de vaststelling dat u uw asielmotieven in de loop der jaren nooit kenbaar heeft gemaakt, zelfs niet wanneer er u expliciet naar werd gevraagd (supra). Hiermee geconfronteerd houdt u het er op dat het zaken zijn waarover u niet makkelijk praat (zie CGVS, p. 11), wat gezien de voorgehouden nood aan internationale bescherming en de immanente dreiging voor repatriëring echter geen geldig excuus is. Het is vervolgens geenszins geloofwaardig dat u homoseksueel bent. Om te beginnen heeft u dit op geen enkel moment tijdens uw verblijf in België kenbaar gemaakt. Ook bij het invullen van de Verklaring en de Vragenlijst bij DVZ maakt u geen melding van uw homoseksuele geaardheid. Integendeel, u meldt dat u twee vriendinnen heeft gehad in België, met één ervan zou u een kind hebben, en dat u omwille van het seksuele misbruik in Algerije vreest als homoseksueel te worden gepercipieerd (zie Verklaring, vraag 14, 27 - zie Vragenlijst, vraag 3.5). Dat laatste impliceert dat u zich als heteroseksueel voorstelt. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud meldt u aanvankelijk niet dat u homoseksueel bent. Pas wanneer u uw relaas hebt gedaan en er naar uw vrees bij terugkeer wordt gepolst, stelt u voor het eerst homoseksueel te zijn (zie CGVS, p. 9). Dat het voor u moeilijk is om dergelijke zaken ter sprake te brengen is geen overtuigende uitleg. De medewerkingsplicht die op iedere verzoeker om internationale bescherming rust, stelt dat de persoon in kwestie van meet af aan een volledig beeld biedt op zijn asielmotieven. Het niet vermelden van uw seksuele geaardheid, terwijl dit één van de hoofdredenen is waarom u niet naar Algerije kan terugkeren, ondergraaft bijgevolg de geloofwaardigheid ervan. Bovendien is het opmerkelijk dat u meermaals aangeeft dat u zich zowel tot mannen als tot vrouwen aangetrokken voelt, maar u zich toch voorstelt als zijnde homoseksueel (zie CGVS, p. 9, 10). Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat u zich als biseksueel zou voorstellen. Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de beleving van uw homoseksualiteit geheel ongeloofwaardig. Gevraagd wanneer en op welke wijze u ontdekte dat u zich tot jongens aangetrokken voelt, stelt u dat u op jonge leeftijd merkte dat ‘het u aan een aantal mannelijke eigenschappen ontbrak’, u zich geen jongen voelde, en graag met meisjes optrok (zie CGVS, p. 10). Dat u homoseksualiteit ziet als een gebrek aan ‘mannelijkheid’ en koppelt aan ‘vrouwelijk’ gedrag, doet op zich al vragen rijzen bij uw geaardheid. Nergens geeft u te kennen dat u zich tot mannen aangetrokken voelt of wat u daarbij gewaar werd, u stelt enkel dat anderen er u op wezen dat het u aan mannelijkheid ontbrak. Dat u zich bewust werd van uw homoseksuele geaardheid omdat anderen zeiden dat u een ‘mooi gezichtje’ en mooi haar had, en dat u op een meisje leek, zet dit extra in de verf (zie CGVS, p. 9-10). Bovendien laat u uitschijnen dat een seksuele geaardheid, zoals homoseksualiteit, geen wezenlijk deel van iemand uitmaakt maar iets is dat zich in bepaalde omstandigheden kan manifesteren. Bij u gebeurde dit toen u tijdens uw militaire dienst slachtoffer werd van seksueel misbruik. U stelt onomwonden dat u ‘homo bent geworden op het moment dat u misbruikt en verkracht werd’ (zie CGVS, p. 9). De tental brutale verkrachtingen deden u naar eigen zeggen inzien dat u homoseksueel bent. Gevraagd op welke manier de verkrachtingen u duidelijk maakten dat u homoseksueel bent, verklaart u dat u in het begin tegen de verkrachtingen was maar dat u er ‘zich nadien aan overgaf’ (zie CGVS, p. 11). De assumptie dat men homoseksueel wordt door gewenning aan herhaalde, brutale verkrachtingen, zware aantastingen van de fysieke integriteit van een persoon, bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden seksuele geaardheid. Los daarvan wijzigt u doorheen het persoonlijk onderhoud uw verklaringen omtrent het seksueel misbruik waarvan u het slachtoffer werd. Waar u aanvankelijk aangeeft dat u enkel tijdens uw militaire dienst werd misbruikt, stelt u opeens dat u ook als student werd misbruikt (zie CGVS, p. 10). Het toont aan dat u uw verklaringen doorheen de procedure stelselmatig aanpast. Uw verklaringen omtrent de bedreigingen die u ontving na uw militaire dienst kunnen evenmin overtuigen. U slaagt er namelijk niet in deze concreet te maken en houdt het bij blote beweringen (zie CGVS, p. 8-9). U stelt dat u in Griekenland vernam dat men in Tiaret nog naar u op zoek was, maar ook dat is een blote bewering.

Recent zou u een Facebookprofiel hebben geopend, waarna mensen uit Tiaret u berichten begonnen te sturen. Gevraagd om daar bewijs van voor te leggen, dekt u zich meteen in door te stellen dat u deze bewijzen niet meer kan verkrijgen (zie CGVS, p. 9). Het laat vermoeden dat u zich in werkelijkheid op valse verklaringen beroept. De ongeloofwaardigheid van uw vrees voor salafisten wordt op zijn beurt ondergraven door het feit dat u deze niet heeft vermeld bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ en u de bedreigingen koppelt aan uw ongeloofwaardig bevonden homoseksualiteit. Dat de salafisten u zouden bedreigen omdat u zoals iedere volwassen Algerijnse mannelijke burger de verplichte militaire dienst heeft doorlopen, is weinig meer dan een blote bewering. Daarnaast stelt het CGVS vast dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u in 2007-2008 uw militaire dienst heeft verricht, dat u tijdens uw militaire dienst werd misbruikt, na afzwaaien werd bedreigd door uw buurtgenoten en de salafisten, in 2008 Algerije heeft verlaten, en nadien nog werd bedreigd. U beweert dat u enkele littekens heeft als gevolg van uw problemen in Algerije maar deze zijn niet medisch geattesteerd. Het CGVS kan bijgevolg geen enkele uitspraak doen over de aard en de oorzaak van de littekens. Er is dus geen bewijs dat het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen kan teniet doen.” (eigen onderlijning)

De Raad wijst erop dat ofschoon iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt onder meer gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Verzoeker blijft hier echter geheel in gebreke. Gelet op bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing, welke niet worden ontkracht of weerlegd in het verzoekschrift, slaagt verzoeker er geenszins in zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en verklaarde vervolgingsproblemen en vrees aannemelijk te maken.

Waar verzoeker thans opwerpt dat “het thema homoseksualiteit in Algerije effectief onbesproken blijft”, biedt dit geen verklaring of verschoning waarom hij zo lang heeft gewacht, een zevental jaar ongeveer, om zijn voorgehouden geaardheid en nood aan internationale bescherming hier pas recent in september 2019 voor het eerst door middel van het indienen van een verzoek om internationale bescherming aan te kaarten en ter sprake te brengen. Bovendien verschoont het geenszins waarom verzoeker voorheen reeds jarenlang bij zijn verschillende contacten met de Belgische autoriteiten, zelfs niet wanneer hij hier expliciet naar werd gevraagd, met geen woord over zijn (werkelijke) vluchtmotieven heeft gerept en meermaals geheel andere en van zijn huidige verklaringen totaal verschillende versies gaf, hetgeen des te meer klemt gelet op een vaak dreigende repatriëring die hem boven het hoofd hing.

Verzoekers huidige argumentatie dat hij ten stelligste de bewering van het Commissariaat-generaal betwist dat hij zou verklaard hebben dat een seksuele geaardheid geen wezenlijk deel zou zijn van een persoon, wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen omtrent hoe en wanneer hij zich bewust werd van zijn homoseksualiteit allerminst overtuigend zijn en geenszins aannemelijk. Zo ontbeert het onder meer verzoekers merkwaardige verklaringen dat hij homo is geworden op het moment dat hij misbruikt en verkracht werd en dat een tiental brutale verkrachtingen hem deden inzien dat hij homoseksueel is, waarbij hij op de vraag van de commissaris-generaal hoe de verkrachtingen hem dat deden inzien, aangaf dat hij in het begin tegen die verkrachtingen was, maar hij zich er nadien aan overgaf, elke doorleefdheid, overtuiging en geloofwaardigheid. Er dient dienaangaande bovendien op gewezen dat een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele identiteit. Zelfs al zou aan verzoekers seksuele contacten met mannen geloof worden gehecht, quod non gelet ook op de vaststelling dat hij omtrent zijn beweerde misbruik wijzigende en incoherente verklaringen aflegde die afbreuk doen aan de geloofwaardig ervan, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Verzoeker lijkt hieraan voorbij te gaan.

Hoewel het niet gemakkelijk is op objectieve wijze zijn of haar seksuele geaardheid aan te tonen, mag van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel redelijkerwijze worden verwacht dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Concluderend overtuigen verzoekers verklaringen met betrekking tot (de bewustwording van) zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid allerminst. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit, is de verwijzing van verzoeker naar bij het verzoekschrift gevoegde artikelen betreffende o.a. de problematiek van homoseksualiteit in landen waar dit nog steeds strafbaar is zoals in Algerije, en omtrent het feit dat homoseksuelen zich vaker onveilig voelen en vaker het slachtoffer zijn van criminaliteit en een seksuele geaardheid veranderlijk kan zijn, irrelevant.

2.4. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoekers verzoek om internationale bescherming lijkt te zijn ingegeven vanuit de wil een repatriëring te ontlopen. Verzoeker maakt hoe dan ook zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming geenszins aannemelijk, gelet op zijn volstrekt ongeloofwaardig relaas.

Uit niets blijkt dat er heden in Algerije een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

3. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Algerije.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij op 3 juni 2020 een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In zijn pleitnota van 3 juni 2020 wenst verzoeker te benadrukken dat hij homoseksueel is, minstens dat hij gezien wordt als homoseksueel en dat homoseksualiteit strafbaar is in Algerije. Verzoeker wijst erop dat hij laattijdig zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij angst heeft om zijn homoseksualiteit kenbaar te maken, terwijl zijn verzoek om internationale bescherming door de Belgische asielinstanties versneld wordt behandeld omdat hij zo lang heeft gewacht om asiel aan te vragen.

Met betrekking tot hetgeen in de beschikking omtrent het door hem gestelde gedrag wordt opgemerkt, wijst verzoeker erop dat hij in het verzoekschrift benadrukt dat hij voorheen geen internationale bescherming vroeg omdat hij veel angst had en zelfs nog steeds heeft om zijn homoseksualiteit officieel kenbaar te maken en gezien het feit dat hij daardoor problemen heeft ondervonden. Verzoeker stelt dat het voor hem zeer moeilijk is om hierover te spreken omdat het thema homoseksualiteit in Algerije effectief onbesproken blijft.

Waar, zo vervolgt de pleitnota, de Raad erop wijst dat hij in het verleden in verschillende EU-landen is geweest en daar geen internationale bescherming heeft gevraagd alsook dat hij verschillende verklaringen heeft afgelegd ten aanzien van de Belgische autoriteiten over zijn verleden in zijn land van herkomst, oppert verzoeker dat *“Zelfs als dat zo zou zijn, dan nog biedt dat geen antwoord op verzoekers vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst, namelijk omdat hij vreest om vervolgd te worden”*.

Vervolgens benadrukt verzoeker opnieuw dat homoseksualiteit strafbaar is in Algerije en dat homoseksuelen vaker slachtoffer worden van criminaliteit, waarbij hij wederom verwijst naar algemene informatie en opmerkt dat uit talloze documenten blijkt dat homoseksualiteit strafbaar is in Algerije.

Betreffende het feit dat volgens de Raad zijn verklaringen allerminst overtuigen met betrekking tot (de bewustwording van) zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, beklemtoont verzoeker dat het zeer moeilijk is om zijn seksuele geaardheid aan te tonen. Verzoeker stelt dat hij gedurende zijn gesprekken met de Belgische asielinstanties geprobeerd heeft de waarheid aan het licht te brengen en benadrukt nogmaals dat homoseksualiteit strafbaar is in Algerije.

Daarnaast wenst verzoeker, zo luidt de pleitnota vervolgens, te benadrukken dat hij niet kan terugkeren naar Algerije omdat hij gezien wordt als homoseksueel. Hij wijst erop dat na zijn legerdienst zijn stadsgenoten roddelden over zijn seksuele geaardheid. Bovendien, zo voegt hij eraan toe, beschouwden de salafisten in de regio hem als een afvallige, omwille van zijn militaire dienst, en als een

seksuele pervers omwille van zijn homoseksualiteit. Verzoeker merkt op dat hij uit vrees voor represailles Algerije heeft verlaten een maand nadat hij was afgezwaaid.

Aangaande het feit dat het Commissariaat-generaal de bedreigingen die hij ontving blote beweringen vindt, werpt verzoeker op dat het evenwel een feit is dat homoseksualiteit strafbaar is in Algerije, en meent hij dat het zeer moeilijk is om de bedreigingen te bewijzen. Hij verwijst vervolgens in dit verband naar en citeert uit het Handboek van UNHCR voor het bepalen van de Richtlijnen met betrekking tot asielprocedures, uitgegeven in 2011 (p. 45 en 46). De Raad biedt hier geen antwoord op in de beschikking, aldus verzoeker die besluit dat de beslissing van het Commissariaat-generaal een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn pleitnota geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond. Verzoeker beperkt zich immers grotendeels tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumenten. Verzoeker gaat in zijn pleitnota, welke in wezen een beknopte herhaling inhoudt en samenvatting vormt van zijn verzoekschrift aangevuld met enkele algemene opmerkingen, evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op en laat na daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen met betrekking tot de in de voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

3.3. De Raad herneemt de grond in voormelde beschikking waar wordt vastgesteld als volgt:

“2.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede grond vastgesteld dat het door verzoeker gestelde gedrag geenszins overeenstemt met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming:

*“Uw gedrag na het verlaten van uw land van herkomst, Algerije, getuigt geenszins van een nood aan internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat u Algerije reeds in 2008 heeft verlaten. Sindsdien heeft u in verschillende Europese landen verbleven. Uit uw verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt dat uw vingerafdrukken zowel in Roemenië (dd. 01/07/2012), Oostenrijk (dd. 06/10/2013), als Duitsland (dd. 02/03/2015) in het Eurodacstelsel werden geregistreerd en dat u in deze landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U heeft in geen van deze landen de beslissing van de bevoegde asielinstanties afgewacht. Integendeel, u geeft aan dat u het verzoek om internationale bescherming enkel indiende omdat u daartoe verplicht werd (zie Verklaring, vraag 22 - zie CGVS, p. 3-6). U heeft de mogelijkheden op internationale bescherming met andere woorden meerdere malen naast u neergelegd, wat geenszins wijst op een nood aan internationale bescherming. Evenmin getuigt uw gedrag in België van een nood aan internationale bescherming. U verblijft naar eigen zeggen sinds 2012 in België en ondernam in al die jaren geen stappen om internationale bescherming te verkrijgen. Dat u er niet van op de hoogte was dat u in België internationale bescherming kon aanvragen, is geenszins geloofwaardig (zie CGVS, p. 4). Niet in het minst omdat u voordien al in andere Europese landen een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Bovendien was u wel op de hoogte van de andere mogelijkheden om uw verblijf te regulariseren, met name via een huwelijk of via de regularisatieprocedure (zie CGVS, p. 4). Omstreeks 2013 deed u beroep op de regularisatieprocedure (zie Verklaring, vraag 25 - zie CGVS, p. 4). Er kan dan ook worden aangenomen dat u op de hoogte was van de mogelijkheid tot asiel, maar dat u er doelbewust geen beroep op heeft gedaan. Verder kwam u doorheen de jaren meermaals in contact met de Belgische autoriteiten, werd u meermaals veroordeeld, zat u verschillende gevangenisstraffen uit, en kreeg u meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Indien u in Algerije werkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u al veel eerder om internationale bescherming had verzocht, teneinde op een reguliere wijze op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven en beschermd te zijn tegen refoulement. U daarentegen, wachtte tot 9 september 2019, twee dagen voor de geplande repatriëring op 11 september 2019 om uw verzoek aan internationale bescherming kenbaar te maken. Dergelijk gedrag ontnemt elke geloofwaardigheid aan uw voorgehouden nood aan internationale bescherming. Voorts stelt het CGVS vast dat u zich doorheen de jaren heeft bediend van diverse aliases. Zo deed u zich in België onder meer voor als Mohamed HOUSSAM, Syrisch burger (*05/08/1994 - Damascus), stond u bekend onder een Marokkaanse alias, en paste u meermaals uw personalia aan, o.a. uw geboortedatum en -plaats (zie CGVS, p. 3 - zie administratief dossier). In Griekenland deed u zich voor als Palestijn (zie CGVS, p. 3), terwijl u zich in Oostenrijk uitgaf als Maarouf Jamal of Maarouf Mohammed (zie Verklaring, vraag 3 - zie CGVS, p. 2). Los daarvan gaf u in de loop der jaren verschillende versies van uw achtereenvolgende plaatsen van verblijf. Zo stelde u onder meer*

dat u lange tijd bij uw zus heeft verbleven, respectievelijk in Marokko en Frankrijk (zie CGVS, 6 - zie administratief dossier, rapport DID dd. 21/03/2019). Het zijn stuk voor stuk indicaties dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke situatie of levensloop, en dat u de Belgische en Europese autoriteiten meermaals heeft trachten te misleiden. Dergelijk gedrag is geenszins te vereenzelvigen met een nood aan internationale bescherming. Bovendien hebben de Belgische autoriteiten u in het kader van diverse procedures meermaals de kans gegeven om uw situatie uit te leggen en uw vrees ten opzichte van Algerije toe te lichten. U heeft daarbij nooit verwezen naar uw huidige asielmotieven. Integendeel, u liet achtereenvolgens optekenen dat u niet naar Algerije wil terugkeren omdat u er geen familie heeft (zie administratief dossier, 'Rapport administratif: Séjour illégal' dd. 29/09/2018, vraag 7), u geen enkele vrees heeft bij terugkeer naar Algerije (zie administratief dossier, 'Rapport administratif: Séjour illégal' dd. 14/01/2019, vraag 7), en er geen redenen zijn waarom u niet naar Algerije zou kunnen terugkeren (zie administratief dossier, 'Rapport administratif: Séjour illégal' dd. 21/03/2019, vraag 7). U stelt ook dat u in België bent om te werken en dat u ondertussen gewoon bent aan het leven in België. U wil uw kind terugvinden en verklaart dat u uw verblijf in België wil regulariseren (zie administratief dossier, Rapport DID dd. 21/03/2019). U gaf zelfs uitdrukkelijk te kennen dat u geen beroep wenste te doen op uw recht om internationale bescherming (asiel of subsidiaire bescherming) aan te vragen (zie administratief dossier, Rapport complet mené avec l'étranger en vue de l'évaluation du respect des articles 3 et 8 de la CEDH dans le cadre de l'éloignement et du questionnaire général "droit d'être entendu", vraag 9). Er kan dus worden besloten dat er in hoofde van u geen sprake is van een nood aan internationale bescherming." (eigen onderlijning)

Verzoeker, die meer en beter vertrouwd blijkt met de Belgische justitie dan met de Belgische asielinstanties tot wie hij zich na zijn aankomst in België in 2012 pas recent op 9 september 2019 voor het eerst heeft gewend om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, nota bene twee dagen voor zijn geplande repatriëring, brengt geen concrete en dienstige argumenten bij die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen.

Waar verzoeker thans zijn eerdere uitleg aan de commissaris-generaal herhaalt en benadrukt dat hij voorheen geen internationale bescherming heeft gevraagd omdat hij heel veel angst had en nog steeds heeft om zijn homoseksualiteit officieel kenbaar te maken en gezien het feit dat hij door zijn geaardheid in het verleden problemen heeft ondervonden, wijst de Raad erop dat deze argumentatie, met name dat het voor hem moeilijk is om hierover te spreken, door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht niet overtuigend wordt bevonden. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk omwille van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid voor (verdere) problemen en zijn leven in zijn land van herkomst Algerije vreest, kan en mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij hiervoor bij zijn aankomst in België spoedig bescherming zou hebben gezocht, door een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zo zijn verklaarde problemen en vrees aan te kaarten. Verzoeker is hier, getuige hiervan zijn zeer laattijdig verzoek hier om internationale bescherming en de vaststelling dat hij bij zijn verschillende eerdere contacten met de Belgische autoriteiten in het kader van verschillende andere procedures met geen woord over zijn voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst omwille van/en zijn geaardheid heeft gerept, manifest in gebreke gebleven.

Verzoekers betoog biedt daarenboven hoe dan ook geenszins een verklaring of rechtvaardiging voor de vaststellingen dat: (i) hij noch in Roemenië, noch in Oostenrijk en evenmin in Duitsland de beslissing in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft afgewacht, (ii) hij zich doorheen de jaren van diverse aliasen heeft bediend, o.a. ten aanzien van de Belgische, maar ook tegenover de Griekse en Oostenrijkse autoriteiten, in de loop der jaren meermaals zijn personalia aanpaste, zoals zijn geboortedatum- en plaats, en verschillende versies gaf van zijn achtereenvolgende plaatsen van verblijf, wat erop wijst dat hij geen zicht wens te bieden op zijn werkelijke situatie of levensloop en hij de Belgische en Europese autoriteiten meermaals heeft trachten te misleiden middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen, en (iii) hij tijdens zijn verschillende eerdere contacten met de Belgische autoriteiten in het kader van diverse andere procedures verschillende en andersluidende verklaringen aflegde die bovendien manifest in strijd zijn met zijn huidige asielverklaringen, door o.a. aan te geven en te laten optekenen dat hij niet naar Algerije wil terugkeren omdat hij er geen familie heeft, hij geen enkele vrees heeft bij terugkeer naar Algerije, er geen redenen zijn waarom hij niet naar Algerije zou kunnen terugkeren, hij in België is om te werken en hier ondertussen gewoon is aan het leven, hij zijn kind wil terugvinden en zijn verblijf in België wil regulariseren, en -hetgeen ten zeerste de wenkbrauwen doet fronsen- hij geen beroep wenste te doen om zijn recht om internationale bescherming aan te vragen. Dergelijke verklaringen, uitlatingen en gedragingen zijn, zoals ook pertinent in de bestreden beslissing wordt gesteld, geenszins te vereenzelvigen met een nood aan internationale bescherming. Het ondergraaft niet alleen verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid, doch

doet tevens en op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, vrees en nood aan internationale bescherming." (nieuwe vetdrukking)

Verzoeker beperkt zich in zijn pleitnota tot het herhalen van eerdere verklaringen en argumenten, zoals waar hij er o.a. op wijst dat hij pas laat en niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij angst heeft om zijn homoseksualiteit (officieel) kenbaar te maken en gezien het feit dat hij daardoor problemen heeft ondervonden, alsook dat het voor hem zeer moeilijk is om hierover te spreken omdat het thema homoseksualiteit in Algerije effectief onbesproken blijft. Hij ontkracht, noch weerlegt hiermee evenwel niet in het minst voormelde in de beschikking opgenomen grond waarbij wordt vastgesteld dat die uitleg geenszins overtuigend is en deze bovendien op generlei wijze de verschillende concrete en pertinente vaststellingen verklaart of verschoont waarom hij o.a. (i) de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming in andere EU-landen niet afwachtte, (ii) hij zich tijdens zijn procedures in verschillende landen van diverse aliases bediende en poogde middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen de autoriteiten van België alsook die van andere landen te misleiden, en (iii) hij tijdens zijn verschillende eerdere contacten met de Belgische autoriteiten in het kader van diverse andere procedures verschillende en andersluidende verklaringen aflegde die bovendien manifest in strijd zijn met zijn huidige asielverklaringen.

Met zijn huidige opmerking in de pleitnota dat zelfs als zou het zo zijn dat hij in het verleden in verschillende EU-landen is geweest en daar geen internationale bescherming heeft gevraagd -waarmee verzoeker er bovendien blijk van geeft de beschikking verkeerd te lezen daar hierin gesproken wordt over landen waar hij wel internationale bescherming vroeg, doch waar hij het resultaat ervan niet afwachtte-, en hij verschillende verklaringen zou hebben afgelegd ten aanzien van de Belgische autoriteiten over zijn verleden in zijn land van herkomst, *"dan nog biedt dat geen antwoord op verzoekers vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst, namelijk omdat hij vreest om vervolgd te worden"*, werpt verzoeker geen ander licht op het voorgaande. De Raad benadrukt dat, zoals in de beschikking van 3 juni 2020 al werd opgemerkt, verzoekers verklaringen, uittalingen en gedragingen, welke totaal haaks staan op de medewerkingsplicht die op hem rust, geenszins te vereenzelvigen zijn met een nood aan internationale bescherming. Het ondergraft niet alleen verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid, doch doet tevens en op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, vrees en nood aan internationale bescherming.

3.4. Met betrekking tot zijn homoseksuele geaardheid benadrukt verzoeker in zijn pleitnota dat hij homoseksueel is en minstens als homoseksueel wordt gezien (in Algerije), dat homoseksualiteit strafbaar is in Algerije en homoseksuelen er vaker slachtoffer worden van criminaliteit -waarbij hij opnieuw naar informatie verwijst- en dat homoseksualiteit in zijn land van herkomst onbesproken blijft, en het zeer moeilijk is om zijn seksuele geaardheid aan te tonen, doch hij gedurende zijn gesprekken met de Belgische asielinstanties geprobeerd heeft de waarheid aan het licht te brengen. Voorts herhaalt verzoeker dat na zijn legerdienst zijn stadsgenoten roddelden over zijn seksuele geaardheid, dat de salafisten in de regio hem als een afvallige beschouw(d)en omwille van zijn militaire dienst, en als een seksuele pervers omwille van zijn homoseksualiteit, en dat hij uit vrees voor represailles Algerije heeft verlaten een maand nadat hij was afgezwaaid.

Verzoeker beperkt zich also evenwel opnieuw tot het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten, doch hij ontkracht, noch weerlegt echter op generlei wijze de (volgende) grond in de beschikking van 3 juni 2020 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat aan zijn voorgehouden homoseksualiteit, vluchtrelaas en vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht:

"De Raad treedt voorts de commissaris-generaal bij dat aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en zijn relaas geen geloof kan worden gehecht.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede grond het volgende overwogen:

"Daarnaast zijn de asielmotieven die u inroept in het kader van uw verzoek om internationale bescherming compleet ongeloofwaardig. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt in de eerste plaats ondergraven door de vaststelling dat u uw asielmotieven in de loop der jaren nooit kenbaar heeft gemaakt, zelfs niet wanneer er u expliciet naar werd gevraagd (supra). Hiermee geconfronteerd houdt u het er op dat het zaken zijn waarover u niet makkelijk praat (zei CGVS, p. 11), wat gezien de voorgehouden nood aan internationale bescherming en de immanente dreiging voor repatriëring echter geen geldig excuus is. Het is vervolgens geenszins geloofwaardig dat u homoseksueel bent. Om te

beginnen heeft u dit op geen enkel moment tijdens uw verblijf in België kenbaar gemaakt. Ook bij het invullen van de Verklaring en de Vragenlijst bij DVZ maakt u geen melding van uw homoseksuele geaardheid. Integendeel, u meldt dat u twee vriendinnen heeft gehad in België, met één ervan zou u een kind hebben, en dat u omwille van het seksuele misbruik in Algerije vreest als homoseksueel te worden gepercipieerd (zie Verklaring, vraag 14, 27 - zie Vragenlijst, vraag 3.5). Dat laatste impliceert dat u zich als heteroseksueel voorstelt. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud meldt u aanvankelijk niet dat u homoseksueel bent. Pas wanneer u uw relaas hebt gedaan en er naar uw vrees bij terugkeer wordt gepolst, stelt u voor het eerst homoseksueel te zijn (zie CGVS, p. 9). Dat het voor u moeilijk is om dergelijke zaken ter sprake te brengen is geen overtuigende uitleg. De medewerkingsplicht die op iedere verzoeker om internationale bescherming rust, stelt dat de persoon in kwestie van meet af aan een volledig beeld biedt op zijn asielmotieven. Het niet vermelden van uw seksuele geaardheid, terwijl dit één van de hoofdredenen is waarom u niet naar Algerije kan terugkeren, ondergraaft bijgevolg de geloofwaardigheid ervan. Bovendien is het opmerkelijk dat u meermaals aangeeft dat u zich zowel tot mannen als tot vrouwen aangetrokken voelt, maar u zich toch voorstelt als zijnde homoseksueel (zie CGVS, p. 9, 10). Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat u zich als biseksueel zou voorstellen. Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de beleving van uw homoseksualiteit geheel ongeloofwaardig. Gevraagd wanneer en op welke wijze u ontdekte dat u zich tot jongens aangetrokken voelt, stelt u dat u op jonge leeftijd merkte dat 'het u aan een aantal mannelijke eigenschappen ontbrak', u zich geen jongen voelde, en graag met meisjes optrok (zie CGVS, p. 10). Dat u homoseksualiteit ziet als een gebrek aan 'mannelijkheid' en koppelt aan 'vrouwelijk' gedrag, doet op zich al vragen rijzen bij uw geaardheid. Nergens geeft u te kennen dat u zich tot mannen aangetrokken voelt of wat u daarbij gewaar werd, u stelt enkel dat anderen er u op wezen dat het u aan mannelijkheid ontbrak. Dat u zich bewust werd van uw homoseksuele geaardheid omdat anderen zeiden dat u een 'mooi gezichtje' en mooi haar had, en dat u op een meisje leek, zet dit extra in de verf (zie CGVS, p. 9-10). Bovendien laat u uitschijnen dat een seksuele geaardheid, zoals homoseksualiteit, geen wezenlijk deel van iemand uitmaakt maar iets is dat zich in bepaalde omstandigheden kan manifesteren. Bij u gebeurde dit toen u tijdens uw militaire dienst slachtoffer werd van seksueel misbruik. U stelt onomwonden dat u 'homo bent geworden op het moment dat u misbruikt en verkracht werd' (zie CGVS, p. 9). De tiental brutale verkrachtingen deden u naar eigen zeggen inzien dat u homoseksueel bent. Gevraagd op welke manier de verkrachtingen u duidelijk maakten dat u homoseksueel bent, verklaart u dat u in het begin tegen de verkrachtingen was maar dat u er 'zich nadien aan overgaf' (zie CGVS, p. 11). De assumptie dat men homoseksueel wordt door gewenning aan herhaalde, brutale verkrachtingen, zware aantastingen van de fysieke integriteit van een persoon, bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden seksuele geaardheid. Los daarvan wijzigt u doorheen het persoonlijk onderhoud uw verklaringen omtrent het seksueel misbruik waarvan u het slachtoffer werd. Waar u aanvankelijk aangeeft dat u enkel tijdens uw militaire dienst werd misbruikt, stelt u opeens dat u ook als student werd misbruikt (zie CGVS, p. 10). Het toont aan dat u uw verklaringen doorheen de procedure stelselmatig aanpast. Uw verklaringen omtrent de bedreigingen die u ontving na uw militaire dienst kunnen evenmin overtuigen. U slaagt er namelijk niet in deze concreet te maken en houdt het bij blote beweringen (zie CGVS, p. 8-9). U stelt dat u in Griekenland vernam dat men in Tiaret nog naar u op zoek was, maar ook dat is een blote bewering. Recent zou u een Facebookprofiel hebben geopend, waarna mensen uit Tiaret u berichten begonnen te sturen. Gevraagd om daar bewijs van voor te leggen, dekt u zich meteen in door te stellen dat u deze bewijzen niet meer kan verkrijgen (zie CGVS, p. 9). Het laat vermoeden dat u zich in werkelijkheid op valse verklaringen beroept. De ongeloofwaardigheid van uw vrees voor salafisten wordt op zijn beurt ondergraven door het feit dat u deze niet heeft vermeld bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ en u de bedreigingen koppelt aan uw ongeloofwaardig bevonden homoseksualiteit. Dat de salafisten u zouden bedreigen omdat u zoals iedere volwassen Algerijnse mannelijke burger de verplichte militaire dienst heeft doorlopen, is weinig meer dan een blote bewering. Daarnaast stelt het CGVS vast dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u in 2007-2008 uw militaire dienst heeft verricht, dat u tijdens uw militaire dienst werd misbruikt, na afzwaaien werd bedreigd door uw buurtgenoten en de salafisten, in 2008 Algerije heeft verlaten, en nadien nog werd bedreigd. U beweert dat u enkele littekens heeft als gevolg van uw problemen in Algerije maar deze zijn niet medisch geattesteerd. Het CGVS kan bijgevolg geen enkele uitspraak doen over de aard en de oorzaak van de littekens. Er is dus geen bewijs dat het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen kan teniet doen." (eigen onderlijning)

De Raad wijst erop dat ofschoon iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt onder meer gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Verzoeker blijft hier echter geheel in gebreke. Gelet op bovenstaande vaststellingen in de

bestreden beslissing, welke niet worden ontkracht of weerlegd in het verzoekschrift, slaagt verzoeker er geenszins in zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en verklaarde vervolgingsproblemen en vrees aannemelijk te maken.

Waar verzoeker thans opwerpt dat "het thema homoseksualiteit in Algerije effectief onbesproken blijft", biedt dit geen verklaring of verschoning waarom hij zo lang heeft gewacht, een zevental jaar ongeveer, om zijn voorgehouden geaardheid en nood aan internationale bescherming hier pas recent in september 2019 voor het eerst door middel van het indienen van een verzoek om internationale bescherming aan te kaarten en ter sprake te brengen. Bovendien verschoont het geenszins waarom verzoeker voorheen reeds jarenlang bij zijn verschillende contacten met de Belgische autoriteiten, zelfs niet wanneer hij hier expliciet naar werd gevraagd, met geen woord over zijn (werkelijke) vluchtmotieven heeft gerept en meermaals geheel andere en van zijn huidige verklaringen totaal verschillende versies gaf, hetgeen des te meer klemt gelet op een vaak dreigende repatriëring die hem boven het hoofd hing.

Verzoekers huidige argumentatie dat hij ten stelligste de bewering van het Commissariaat-generaal betwist dat hij zou verklaard hebben dat een seksuele geaardheid geen wezenlijk deel zou zijn van een persoon, wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen omtrent hoe en wanneer hij zich bewust werd van zijn homoseksualiteit allerm minst overtuigend zijn en geenszins aannemelijk. Zo ontbeert het onder meer verzoekers merkwaardige verklaringen dat hij homo is geworden op het moment dat hij misbruikt en verkracht werd en dat een tiental brutale verkrachtingen hem deden inzien dat hij homoseksueel is, waarbij hij op de vraag van de commissaris-generaal hoe de verkrachtingen hem dat deden inzien, aangaf dat hij in het begin tegen die verkrachtingen was, maar hij zich er nadien aan overgaf, elke doorleefdheid, overtuiging en geloofwaardigheid. Er dient dienaangaande bovendien op gewezen dat een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele identiteit. Zelfs al zou aan verzoekers seksuele contacten met mannen geloof worden gehecht, quod non gelet ook op de vaststelling dat hij omtrent zijn beweerde misbruik wijzigende en incoherente verklaringen aflegde die afbreuk doen aan de geloofwaardig ervan, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Verzoeker lijkt hieraan voorbij te gaan.

Hoewel het niet gemakkelijk is op objectieve wijze zijn of haar seksuele geaardheid aan te tonen, mag van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel redelijkerwijze worden verwacht dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Concluderend overtuigen verzoekers verklaringen met betrekking tot (de bewustwording van) zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid allerm minst. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit, is de verwijzing van verzoeker naar bij het verzoekschrift gevoegde artikelen betreffende o.a. de problematiek van homoseksualiteit in landen waar dit nog steeds strafbaar is zoals in Algerije, en omtrent het feit dat homoseksuelen zich vaker onveilig voelen en vaker het slachtoffer zijn van criminaliteit en een seksuele geaardheid veranderlijk kan zijn, irrelevant.

2.4. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoekers verzoek om internationale bescherming lijkt te zijn ingegeven vanuit de wil een repatriëring te ontlopen. Verzoeker maakt hoe dan ook zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming geenszins aannemelijk, gelet op zijn volstrekt ongeloofwaardig relaas."

Verzoeker laat immers na concrete en valabele elementen en argumenten bij te brengen die het voorgaande in een ander daglicht vermogen te plaatsen. De Raad beklemtoont dat aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit, diens verwijzing naar het feit dat (uit zijn informatie blijkt dat) dit nog steeds strafbaar is in Algerije en homoseksuelen zich vaker onveilig voelen en vaker het slachtoffer zijn van criminaliteit, irrelevant is. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden geaardheid, vrees en relaas, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. Verzoeker houdt voorts ten onrechte voor dat de Raad, die te dezen over volheid van rechtsmacht beschikt, in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet ertoe zou zijn gehouden om omstandig op en omtrent elk van de door partijen in het verzoekschrift aangebrachte

argumenten in te gaan en te motiveren. Geen enkele bepaling schrijft dit voor. De Raad stipt aan dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond/het motief mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt waarom het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit het geval is in de beschikking van 3 juni 2020. In voormelde beschikking wordt er overigens o.a. op gewezen dat *“Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, en het op algemene wijze tegenspreken, bekritisieren en vergoelijken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens gevolgtrekkingen niet in een ander daglicht weet te plaatsen”* en wordt er *in fine* op gewezen dat *“Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.”*

Ten overvloede merkt de Raad met betrekking tot verzoekers verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR op, onder verwijzing naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, dat het de taak van verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht en eerder in de beschikking van 3 juni 2020 werd opgemerkt, acht de Raad verzoekers relaas volstrekt ongeloofwaardig. Er is aldus geenszins aan de voorwaarden voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt bijgevolg geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Algerije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS